

...

Stovky lidí, stovky prázdných pohledů,
tmavé zašlé ulice, špinavé dláždění,
všichni se tak slepě hrnou kupředu
a já se bojím, že skončím jako oni.

Zářivé odstíny se zbarvují došeda,
každá má část se postupně rozpadá
a mám hrůzu se jen podívat do zrcadla,
neboť vím, že v odrazu nebudu já.

Ztrácím se v myšlenkách, tříštím se na tisíce kousků,
dokážu z nich ale složit zpátky samu sebe?
V mysli mám totiž hvězdy a spoustu rudých červánků,
ale před očima jen vybledlé šedé nebe.

...

Minulost mizí lehkým mávnutím křídly,
které ale neodfouklo husté pavučiny z mé tváře,
jako ty můry za ponurými světly,
které prchají a zanechávají noci plné pláče.

Vystydlý čaj a barvy vychrslé na zdi,
ani ty nejtmaší však nezakryjí sytost vzpomínek,
mrazivý chlad a tíživá bolest v hrudi,
zkoušela jsem se jí zbavit, ale nic nemá účinek.

Mé myšlenky jako kdyby nebyly vlastní,
skleněná váza leží na zaprášené podlaze rozbitá
a ostré střepy zatracených snů vedle ní
a i přes všechny ty vzpomínky zůstávám zapomenutá.

...

Noční město a zmrzlé tváře,
rudé rty šeptají, jak čas mohou zastavit,
tichý tanec v ponurém světle,
oba víme, že své sliby nemůžeme splnit.

Jizva na klíční kosti, kapka krve ve sněhu,
rez pomalu prorůstá naším stiskem,
pamatuju si každý detail, každou hodinu,
i když z tvé mysli se vytrácí tryskem.

Temné město, jizva, rozdrásané skryté rány,
už tu netančím, jenom tiše našlapuju,
jsem uvězněná v čase, prorostlá vzpomínkami
a už navždy zůstávám zmrzlá, tam, v tom sněhu.